

Heti biztató üzenetek 3.2. Hit a változásban is

„Abrám elment, ahogyan azt az Úr mondta neki, és Lót is vele ment. Abrám hetvenöt éves volt, amikor kijött Háránból.” (1Mózes 12,4)

Ábrahám élete egyik napról a másikra a feje tetejére állt, mert az Úr megszólította őt. Volt felesége, szép háza, kényelmes élete, vagyona. Semmiben nem szenvedett hiányt. Nem tudni, hogy akart-e változtatni az életén.

Az ember nem biztos, hogy elégedett az életével, de meg lehet szokni. A ház sem hibátlan, de biztos pont. Van hova megérkezni. Ismerem a hibáit, de nem kell egy új hely új és ismeretlen hibáitól rettegnem. Talán másképp lenne jó, de egyúttal másképp is rossz. Ez a másképp pedig ismeretlen. Ez a másképp éppen ezért döntő. Mert ez a *másképp* lehet, hogy hoz egy elviselhetőbb életet. De az is lehet, hogy ez a *másképp* elviselhetlenebb életet hoz. És ezt nem lehet előre látni. Ezért tartok a *másképptől*.

Emiatt is nehéz változtatni. Önszántunkból meglehetősen ritkán szánjuk rá magunkat a változtatásra. Inkább az a jellemző, hogy ránk töri az ajtót a változás.

Persze a változás lehet kellemes lakberendező is: új barátság, egy új ember, egy új háziállat vagy akár csak egy növény. Lehet egy új szerelem. Lehet egy új kolléga, aki feldobja a munkanapjaimat. Lehet egy új feladat, amely lázba hoz. Lehet egy új hobbi, ami eltereli a káros gondolatokat, a fontos gondolatokat, a felelős gondolatokat.

Mégis sokszor látványosabbak a kellemetlen változások. Amelyek elvesznek, összetörnek valamit, még hozzá végérvényesen. *A már soha semmi nem lesz a régi* típusú változások. A veszteségek. Amiket meg kellett volna előzni, bár talán nem is lehetett valójában megelőzni. Mégis átgondoljuk, hogy hol ronthattuk el.

Emberi életünk sorszerű változásai ilyenek. Jók és rosszak, melyek alakítanak, kikökkentenek, újragondolásra készítetnek.

És van az isteni változás. Amikor Isten szól. Megszólal az Isten és hív. Hív arra, hogy kimenjek. Kimenjek abból, amiben vagyok. Kimenjek a városból a pusztaságra. Nincs még ott semmi. De lesz ott nép és ország. Legfőképp: lesz ott áldás.

Mindezt Isten fogja elvégezni: a népet, az országot, az áldást. Nekem annyi a szerepem, hogy hinnem kell benne. Sokszor akarunk alkotni, teremteni, gyarapítani. Pedig a gyarapodás felülről való, attól a Teremtőtől, aki egyedül képes alkotni. Nekem nem a néppel, az országgal, az áldással van dolgom, hanem csakis Isten szavával.

A szerint élni, aszerint cselekedni, abban sohasem kételkedni. Nagyon nehéz dolog! Isten szavában, ígéretében ugyanis sokszor a megvalósulatlant látjuk: még nem végezte el, még nem látom, hiszem, de nem látom és nagyon nehéz kitartani. A mi világunk a kézzel fogható és látható és szagolható és érzékelhető dolgokat tartja valódinak. Szép dolog a gyümölcs ígérete, de beleharapni az érett édes szépséges almába valahogy jobb.

Sokan azt mondják, akkor élek, amikor tapasztalok. Akkor érzem igazán, hogy élek. Az egész testem, lelkem és lényem átél. Ezek a legkínkeserveesebb fájdalmak és legextatikusabb örömek valami teljességérzetet adnak.

A hit viszont egy másik dimenzió. A hitből cselekvő ember nem eszerint él. A jelenben úgy cselekszik, hogy tudja a jövőt Isten kezébe tenni. Tudja, hogy ami a hívő ember életében megvalósul, felette áll a mi ok-okozati rendszerünknek. Nem azért, mert nincs oka vagy okozata, hanem mert nem mi teremtjük sem az okot, sem azt a törvényszerűséget, ami létrehozza az okozatot.

Nem ezzel van feladatunk. Leginkább az a dolgunk, hogy legyünk ott. Ha indít az Úr, akkor induljak! Ha megállít, álljak meg! Ha elfordít, forduljak meg! Ne várjak, ne tervezzek, csak tegyem azt, ami a dolgom, s a többit bízom Istenre, merjem rábízni Istenre. Ábrahám hitt Istennek és így cselekedett. Hetvenöt éves volt, mikor feleségével és unokaöccsével elindult, mindazt, mit összegyűjtött felpakolt, s Kánaán felé fordult.